

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul

pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după învoială.

EXPOZIȚIA „TINERIMEI ARTISTICE“

R. 26. 2. 22

Verona, Kimon Loghi, Stork, St. Popescu, Grant, Mirea, Pătrașcu.

FRANȚUZOMANIE

Societatea „Materna“ a dat la Teatrul Național două reprezentații, în al căror program figura un balet de păpuși și piesa *Les Romanesques*, jucate ambele de doamne, domnișoare și domni din înalta societate.

În privința scopului societății „Materna“, declarăm de la început că nu putem spune de cât laude. E foarte frumos ca cucoanele din *high-life*, cari sunt adesea acuzate că și abandonează propriile lor odrasle pe miinile doicilor și ale servitorilor, e foarte frumos zicem să îngrijească măcar de copiii altora, de bieții copilași săraci.

Baletul Păpușilor a reușit de minune, iarăși n'avem nimic de zis. Complimentele noastre atît gentilelor păpuși, cît și d-lui Villa și simpaticului conu Alecu Davila. (Se cunoaște că unul e un burghez de rînd și celălalt un gentleman: în adevăr pe cînd primul e *Vila* pur și simplu, secundul e *Da Vila*, cu particula nobiliară adică).

În privința piesei *Les Romanesques* însă avem de făcut o observație.

Edmond Rostand a spus în *Cyrano de Bergerac*:

...Belles personnes,
Rayonnez, fleurissez, soyez des échantonnées
De rêve, d'un sourire enchantez un trépas,
Inspirez-nous des vers... mais ne les jugez pas!

Noi am modifica ultimul vers ast-fel:

Inspirez-nous des vers... mais ne les jouez pas!

Noi suntem de părere că fiecare să-și vadă de menirea lui pe lumea asta: avocatul să pledeze, cofetarul să facă prăjituri, cismarul ghetete, actorul să joace teatru.

Declarăm că nu ne-ar conveni de loc ca să purtăm ghetete confecționate de actori, să mîncăm prăjituri făcute de avocați, să vedem tragedii jucate de cofetari și să ne încredințăm cismarilor apărarea proceselor noastre.

Amabilele persoane cari au jucat în *Les Romanesques* și-au dat toată silința să se achite cît mai bine de rolurile lor și e de laudat munca ce au depus pentru a memoriza

atîtea sute de versuri. Se cunoștea însă cale d'o poștă (cam atîta distanță era între scenă și scaunul înghesuit într'un colț pe care sta subscrisul), se cunoștea că pe scenă însă sunt niște artiști improvizați.

Dacă damele și junii din crema societății noastre se apucă de teatru, nu mai rămîne d-nei Aristița Romanescu ori d-lor Notara, Brezeanu etc., de cît să se apuce să joace lawn-tennis, poker la Jokey Club, să conducă cotilioane, și așa mai departe. Vedea-te-aș *baillaf* Capotole!

Dar să admitem că aceste persoane sus puse au avut gust să joace teatru; de gustibus non disputandum.

Bun. Dar de ce să nu joace ceva romînește, oameni buni? Adică ce, cu franțuzeasca, dumnealor ne-a epatat? Dar, doamnelor și domnilor, cine oare nu-și poate permite azi luxul să-și ia o nemțoaică la copii a două poli pe lună ca să-i învețe franțuzește? Dar oare Nea Tânase Burtăverzescu de la maala n'are astăzi la domiciliu 'mnealui o gubernantă?

Sunteți romîni, doamnelor și domnilor, vorbiți romînește, pentru Dumnezeu!

Ce, era să vă compromiteți în ochii Europei sau era să se șifoneze blasonul cuiva, dacă ați fi jucat o piesă de Alexandri, Caragiale, Hasdeu, Ventura, Polizu-Micșunești, Lecca, Bacalbașa, Davila și alți autori d'ăi noștri?

Fiind-că țineți așa de mult la franțuzeasca ceea, nu ne mai rămîne decît să vă strigăm:

— Vous nous avez tiré sur la ficelle, mesdames et messieurs; vous nous avez écrasé le fez; vous nous avez oté de melons!

În urma politicoaselor noastre observațiuni, sperăm că la o viitoare reprezentație a „Maternei“ artiștii Teatrului Național vor fi rugați să joace în beneficiul acestei societăți piesa *Franțuzitele* de răposatul Facca.

Kiriak Napadarjan

DICȚIONARUL UNUI BEȚIV

Ceaiu = cri nă
cu rom = cu circumstanțe atenuante.

PE CALEA CEA BUNĂ

Cronica.—Ceî de la «Adevărul» sunt niște șantagiști!

Adevărul.—Pungașul de la Bucureștii-Nouî e o rușine pentru Universitate!

Cronica.—Bandiți ai condeifului!

Adevărul.—Escrocilor!

Cronica.—Orduri ale societății!

Adevărul.—Șarlatanul N. Basilescu a jefuit pe acționari!

Cronica.—Individul C. Mille a furat pe stăpinul său, prințul Karagheorghievici!

Adevărul.—Sichimea!

Cronica.—Carnaxi!

Adevărul.—Nafura și luminarea!

Cronica.—Cădelnița și tetravanghelul!

* * *

Citim în ziarul «Adevărul»:

«Să nădăjduim că așa va fi și că protectoratul reginei Elisabetha va da un noî avînt asociațiunei preseî, care, de un timp încoace, se află pe calea cea bună».

Da, confrății se află pe calea cea bună... care duce la secție.

Korikopol.

AFIȘ ÎN JARGON

Citim în afișul Teatrului Bulevard:

«Acest genial romî și olandez într'un scurt timp a putut reuși în talentul lor»

Tacî moi! Asta-i curat limbă romîno-olandeză.

SENTIMENTALE

PE UN VOLUM

De nicăiri, nici o nădejde 'n lume
Și nici o stea pe cer să ne îndrume...
Tu n'ai de cit iubirea ta cu minte,
Iar eu?—sărac ea Iov din pagini sfinte!

Ah spune-mî cărui zeu să-i cer norocul?
Ceruî la toți, și ei bătui-ar focul
'Mi-au dat numai un pic de poezie.
Trăește dacă poți cu ambrozie!

Și doar averi ca mine cine are?
Atît smarald pe necuprinsa mare,
Atît rubin, și diamante 'n stele!
Se bucură un alt, mai mult eu ele?

Ah, uite, vezi, tmî arde și de glume;
Tot am eu un noroc pe această lume...
Am suflete iubite: cititorî
Să-ți faci ei o zestre, 'ndurătorî!

Citi-vor mai cu drag aceste pagini,
Mai sfînt le-o părea lanțul de imagini
Cînd s'or gîndi: un biet volum deschis
E-o piatră din castelul unui vis.

N'ai teamă: ne suride Creatorul.
Te uită sus: al nostru 'i viitorul.
Nu risipi curagiul tot, ci'l stringe.
O! fîi cuminte inger... nu mai plînge!

Nunez...

PRAVOSLAVNICA

Ei se iubesc la nebunie ;
Părinții lui însă tirani,
Nu le permit căsătorie,
Pentru că fata n'are bani.

Exasperați, sârmanii tineri,
S'au hotărât să se omoare ;
Și au decis ca într'o Vineri,
Să pue planu'n aplicare.

El, Vineri, încă de cu noapte,
Vine narmat cu un pumnal,
Iar pentru ea cu'un corn cu lapte,
Muiat în toxic infernal.

Și — dup'o groază de păcate
Și de orgii revoltătoare,
Amanții tocmai pe'nserat,
Se pregătesc să se omoare.

Dar cornul cel cu lapte, iată
Că le dărimă 'ntregul rost :
Cum să'l mănince biata fată ?...
Căci Vinerea ea ține post !.

Vict.

NOUILE NUMIRI IN POLIȚIE

Ați citit prin ziare lista nouilor numiri făcute în poliție ? De unde naiba o fi ales d. Lascăr oameni cu nume așa fistichii ? Par'că a tunat și i-a adunat.

Dar să examinăm puțin acele liste și să le însoțim de comentariile respective, pentru a dovedi că d. Lascăr nu a făcut numirile la întâmplare, ci conducându-se de o riguroasă logică.

D. *Apostol Apostolescu* a fost numit sub-comisar la Buzău. D. Lascăr, care vrea să facă din slujba de polițist un adevărat apostolat, nu putea s'o brodească mai bine.

D. Costache Zamfir a fost numit ajutor al comandantului sergenților din Galați în locul d-lui *Timpianu*.

Cînd în poliție e nevoie de oameni inteligenți, cum putea ministrul de interne să menție pe un Timpianu. Ar fi de dorit acum ca nici d. Zamfir să nu prostească miliția.

D. Iancu Mitache a fost numit șef al poliției portului Galați în locul d-lui Vasile *Pelin*. În vremurile astea cînd flagelul alcoolismului face ravagii, suprimarea Pelinului din poliție se impunea.

D. *Rafael*, comisar la Ploiești. Se putea să lipsească Rafael de pe tablou ? Dar tablourile lui Rafael sunt celebre, domnilor !

D. I. *Zaharescu*, sub-comisar la Ploiești. Nu se putea numire mai nimerită într'o poliție cu care d. Lascăr vrea să asaneze moravurile. Dacă nici cu Zaharescu nu s'o 'ndulci moravurile, atunci slabă nădejde la alți. Bănuiam că d. Zaharescu a fost numit prin protecția lui dom Paladu, care a vrut să 'și plaseze Zaharescu în poliție.

D. *Mărăcine* a fost numit sergent major de stradă în Ploiești ; iar d. Scarlat

Mărăcine, comisar la Slatina. O poliție cu atîția Mărăcini nu poate fi de cit periculoasă rău-făcătorilor, cari vor fi unul după altul trași în țepaș.

D. *Puricescu* a fost numit comisar la Caracal. O dată cu începerea căldurilor, era fatal să apară și Puricescu. Se știe însă că puricii sunt greu de prins ; să nădăjduim că, în schimb, d. Puricescu va ști să prindă ușor pe pungași.

D. *Diaconescu* a fost numit comandant de sergenți la Curtea de Argeș în locul d-lui *Aramă*. Unii miniștri își dau arama pe față, d. Lascăr 'și-a dat Arama atară. Observăm în același timp că clerul a început să facă invazie în poliție. Se știe, în adevăr, că un călugăr s'a făcut gardist în București. Iată acum că și diaconii îi imitează. E drept însă că numirea unui Diaconescu la Curtea de Argeș, unde există un seminar, era indicată.

D. G. *Ticamis* a fost numit sub-comisar la Vaslui. Acum cînd e în piine, d. Ticamis fiind strigat pe nume de cineva, nu poate răspunde de cit : — Kalà !

D. N. *Trif* a fost numit sub-comisar la Piatra. E cunoscut că Piatra e un oraș locuit de foarte mulți ovrei. D. Lascăr a dovedit deci cu ocazia aceasta că e un antisemit feroce, dîndu-le ovreilor un polițist *trif*, în loc de unul *cușer*.

D. Pavel Focșa a fost numit tot la Piatra în locul d-lui Ion *Gologan*. Probabil, d. Gologan a fost scos fiind-că sfîntuia lumea. Dar, ori cum, e trist că poliția din Piatra a rămas fără nici-un gologan. Totuși, d. Lascăr are un mare merit că știe să scoată pe Gologan din Piatra... seacă.

D. *Haiducu* a fost numit sergent major în poliția din Turnu Severin. Semn de civilizație, domnilor ! Odinioară haiducii trăiau în continuu războiu cu puterile polițienești. Sub d. Lascăr, haiducii au fost domesticiți, ei se fac polițiști.

Cu unele numiri, însă, d. Lascăr a cam scrîntit-o. Ast-tel :

D. V. *Pisoschi* a fost numit în poliția din Botoșani. Bine bre, nu se putea ca pe d. Pisoschi să'l cheme — dacă nu alt-fel — cel puțin Uhrinovski, un termen mai științific de cit trivialul Pisoschi ?

D. C. *Clopoțel* a fost numit comandant sergenților din Botoșani în locul d-lui *Callino*. E drept că nu putea să fie mare lucru de niște sergenți comandanți de un Callino, care pe frantuzește e un soi de Păcală. Dar nici cu d. Clopoțel nu o să meargă treaba mai bine. Pisica cu clopoțel nu prinde șoareci, iar poliția cu Clopoțel nu prinde pungași.

Aceeași observație avem de făcut relativ la numirea d-lui Eugeniu *Cloș* comisar la Hirău, deși d-sa și-a tradus numele în frantuzește (*cloche* = clopot).

În fine, d. Dinu Apostolache a fost numit sub-comisar la Brăila în locul d-lui Ruse *Epure*. Regretăm înlocuirea d-lui Epure, căci cine putea să fugă mai iute spre a urmări pe tilhari de cit un Epure ?

Ghiță Delacooperativa.

TATĂL NOSTRU

Fufy

Cu miinile împreunate
Privind icoana, drăgălaș,
Îți pare 'n ruga lui ferbinte
Că micul e un ingeraș.

Papa îi spune-acum versetul :
«Și piinea noastră azi ne-o dă»
Însă 'i mirat că mititelul
Nedumerit, privindu'l, stă.

— «N'ai înțeles ? — papa 'l întreabă.
Dar el răspunde 'nct și rar :
— «Papa, dacă ne-aduce piine,
Deci Dumnezeu... este brutar ?..

Chic.

MOȘTECIZMUL LA UNIVERSITATE

Succesul faimoaselor „ordine dă zi“ ale lui Don căpitan Moș-Teacă, pe cari regretatul Toni Bacalbașa le-a trecut la posteritate, e pe cale să fie eclipsat de unii domni profesori universitari. Am vorbit într'un număr precedent de un aviz lipit pe zidurile facultății de medicină prin care d. decan dr. Măldărescu recomandă studenților să studieze closetele universității.

Acum, d. Tanoviceanu, profesor la facultatea de drept, ca să nu se lase mai prejos de colegul de la medicină, hop și d-sa cu un „orden dă zi“.

E adresat studenților din anul al patrulea și, între altele, glăsuște ast-fel :

«Nu va fi admisă nici o scuză pentru cei cari nu răspund la apelul numelui, nici chiar scuză de boală, numai cazul de moarte în familie în linie directă și pentru frați și surori».

Care va să zică, d'o fi zăcînd răcanul acasă bolnav de tifos, de damba ori de lingoare, don căpitan Moș-Teacă nu vrea să știe ! Să strige „zent !“ cînd l'o striga gornistul la apel, că 'l mănîncă mama dracului, mor cu el dă gît și pă ormă 'l dau și dezertor !

O întrebare : oare moș Teacoviceanu o fi admitînd măcar ca scuză pentru studenții cari nu răspund la apel moartea acestora ? Ori studenților răposați cari nu răspund la apelul nominal, le dă bilă neagră, în semn de... doliu ?

În fine „ordenul dă zi“ al lui Don Moș-Teacoviceanu măi cuprinde următoarea perlă :

«Avînd în vedere că mulți domni candidați vor să prepare examenele ascultînd la examinarea altor candidați, în viitor subscrisul se va mîrgini să pună chestiuni fără a ajuta pe candidați cu explicații și nici chiar cu semne de aprobare sau desaprobare».

Autentic !

Drept care aplicarăm lui Don Moș-Teacoviceanu acest articol de cod penal al „Zeflemelei“.

Jorj Delamidil.

TABLOŪ DE PRIMĂVARĂ

Ride soarele prin geamuri, vesel și triumfător,
Și poștește la plimbare cu al său chip strălucitor.
Ride blonda primăvară punind flori la pălării, —
Voaluri albe, mătăsoase, pe obraji trandafirii!...

Doruri dulci și pătimișe, ea strecoară prin corsete,
De roșesc, suspină tainic, grațioasele cochete!...
Cupidon pe străzi se plimbă, preschimbat în don-Juan,
Imbrăcat pe datorie, fercheș, fără nici un ban!

Drăgălașă primăvară, stăi pe gânduri și socoți;
Cite-mii perechi de coarne, cresc în umbră pentru soți!
Ah, te văd cum rizi șăgalnec cu ai tăi ochi ca două stele!
Albă 'n rochia albastră și la piept cu vioarele!

Mimi Pinson

COCOȘII d-lui SPERANȚĂ

În ultimul supliment al «*Adevărului pentru copii*», d. Th. D. Speranță, cunoscutul scriitor, continuă cu descrierea călătoriei familiei Enache Cocoloș; de astă dată familia se îndreaptă spre Paris. Tocmai când pleacă cocoloșii începe să plouă și ei deschid umbrela; însă...

Cit privește despre rochiile
Cocoloșii feminini (?)
Inventase-un lucru care
Minuna p'or-ce străini;
Observind că sub umbrelă
Mai de loc nu plouă sus,
Coana Sița ș'a ei fiice
In cap poalele și-a pus.

Numai ideea că se îndreaptă spre Paris a și făcut pe «cocoloșii feminini» să-și dea poalele peste cap... Nu puteai să-ți îndrepti spre un oraș mai liniștit, d-le Speranță? Nu de alta, dar par'că aud pe micul Bebe—pentru care apare acest supliment,—întrebând pe mămița mare: «Și ce făceați tanti cocoloșii masculini, când cei feminini își dăduse poalele peste cap?»

Casto.

DIN JURNALUL UNEI CUCOANE

Cum mă prăpădesc după știrile senzaționale și reclamele de aceeași culoare; pot zice că de cât-va timp n'am dat de geaba banii pe gazete. Ce ar fi un jurnal fără aceste două rubrici pentru cititorii de felul meu? Nimic! nimic! Pe când așa să luăm d. ex. știrea dintr'un jurnal din Capitală: Jach Spintecătorul a fost condamnat la moarte. Ei bine, rindurile astea care mi-au fascinat privirea pînă într'atît că am uitat chiar și de «Asasinul Străchineschi», au avut darul de a-mi aduce în fotoplasticul gândului schițe și tablouri dintr'un timp îndepărtat, din timpul când Jach era la modă, era ceva à la crima din strada Teatrului. O, e mult de atunci, eram încă la școală și-mi aduc aminte ca acum

prin ce spaimă am trecut într'o zi Niște băeți liceani, ca să ne „tachineze” ne-au aruncat în cale niște bilețele pe care era scris: „Eū, Jach Spintecătorul sosit în... (orașul respectiv)”. Cum am ajuns pînă acasă nu mai știu, dar îmi aduc aminte cum tresăream de îmi jucau și cărțile în mină de cite ori întâlneam vre-o mutră necunoscută. Și îmi aduc aminte cît m'am silit să tremur, cît am putut de veritabil, acasă, ca să creadă că am friguri și deci să nu mă duc la școală după prînz.

Dar să pun o cruce suvenirilor ăstora cari au cruzimea să-mi amintească de vîrsta mea și să trec la actualități.

În acelaș jurnal, rubrica, (teleg. particulare) pagină și număr: Bulgarul Hetrica, împreună cu banda sa, a asasinat pe notabilul ture Veiselabdi, trăgînd în țeapă pe mama sa.

Cum numai un ins care n'a văzut lumina acestei vieți poate fi omorît procedînd cu procreatoarea sa în felul operației arătate, nu rămîne de cît să exclamăm: unde dai și unde... crapă căci nu-mi vine a crede că victima era atît de june și deja... notabil ture.

În acelaș jurnal, rubrică, etc., am citit cum un tînăr din Dărmănești a inventat un nou metod de maltratare a soacrelor și anume: a luat un fier înroșit în foc și... a făcut un fel de frigărui de... uger din pieptul soacrei sale.

E barbar, dar e unic în analele ginerilor indigeni și tremur pentru reprezentantele sexului meu care au avut nenorocirea să devie soacre în timpul ăsta al — invențiilor.

În alt jurnal din Capitală am văzut anunțată: Istoria Naturală a femeii și bărbatului căsătoriți, cu cele mai curioase... detalieri. Pe cît îmi aduc aminte am învățat și eu odată Istoria Naturală, dar nu era vorba de așa ceva în ea. Multe înveți pentru un ban în ziua de azi dar peste vre-o cîți-va zeci de ani? Cred că atunci totul se va învăța din gazete.

D'apoi în jurnalele franțuzești?

Doamne, Doamne nici nu știu ce să citești întîi atîta's de sugestive titlurile.

Să citez unul? *O afacere de inimă*. Și știți cum începe această afacere? «*Multor fete le bate inima...*» și... sîrșește, ați ghicit? Nu cred să ghiciți, cu toate că am fost deprinși și noi cu chestia... asta: E vorba de... Pilulele Pink. Altul: *O lună zugrăvită și lingă ea ca titlu: luna nu se poate prinde cu dinții*. Cum să nu citești?

Și știți de ce e vorba? «luna nu se poate prinde cu dinții dar... pești se prind foarte ușor prin ajutorul unui anumit secret care se expediază franco în envelop închis în schimbul unui franc.

La început am fost cam încureată de oare-ce cu civilizația asta știu că s'au mai inventat în botanică un fel de Pești. Dar pe urmă cîtînd într'un dicționar m'am dumirit: Pește de uscat: se prinde foarte ușor printr'un procedeu cunoscut, aur sau bilete de bancă.

Deci, tot de pești de apă era vorba.

Și ca să isprăvesc, în acest jurnal e anunțată o carte pe care e destul să vrei să... o cumperi că pe urmă poți deveni or ce ai vrea, chiar bogat. Avis amatorilor.

Leanca.

Pour la bonne bouche: Citesc acum în «*Universul Literar*», într'o bucată tradusă din talieneste de Madam Smara: ... Cu toate acestea este scris: Picioare omenești nu vor pune piciorul pe țărîmul acestui Paradis». Adică sunt picioare omenești cari pot pune și mina?

L.

CULMEA OPERAȚIEI

Ziarele anunță că d. dr. Manolescu, directorul general al serviciului sanitar, a fost victima unui furt în sumă de 160 lei, pe cînd distinsul oculist opera pe cîți-va bolnavi.

Pungașul, făcînd și el pe chirurgul, a operat, după cum se vede, pe d. dr. Manolescu, furindu-i 160 lei.

Asta-i culmea operației! O operație oculistă...

KIROMANȚIE

Minuța, leneș întinzîndu-mi,
Îmi zise cu'n suris șarmant:
— Te rog ghicește-mi viitorul;
Te știu, ești abil kiromant.

Ah, i-am privit o oră palma,
Stringînd'o 'necet, cite un pic..
Mi-am afundat privirea 'n ochi'i
Și totuș, n'am ghicit nimic.

E mult de-atunci; dar eu și astă-zi,
Tot măi mă 'ntreb nedumerit:
Eu n'am putut ghici nimica;
Dar dînsa, oare-o fi ghicit?...

Victor.

DE UNDE SARE IEPURELE...

«Toate's noui și vechi sunt toate...» a zis marele poet.
A avut, sau nu, dreptate?... asta 'ntr'una mi-o repet.
Toate's noui... Așa să fie?... ha eu zic că nu' așa :
Căci eu biata'mi redingotă, atunci cum ar rămânea?...
Toate's vechi... Absurditate ! înca să ve spun de ce :
Abia eri, luai nevastă un jachet a la fonté !
«Toate's noui și vechi sunt toate...» Ei, da asta'm'o pricep !
Vechi și nou d'o dată-un lucru, imposibil să concep.

Gînditor luai paharul plin cu vin de Drăgășani,
Și gustai o'nghițură. Socoind la gologani,
Circiumarul la tarabă, sta și dîsul gînditor.
Cînd veni să'si leie plata, m'ntrebă bănuitor :
— Da la ce gîndește Domnu?... Eu de colo surizînd,
Ii răspund mai mult flegmatic :

— Nu știu d'el fi pricepînd,
Dar să'ncerc... Vezi, Dumitale, țî-ar intra zău în urechi,
Că un lucru p' să fie de odată nou și vechi ?
Circiumarul meu, aicea, nu știu cum, s'a fâsticit
Și c'o mustră caraghioasă începu cam miorlăit :
— Știu ce vre'i să zici... da uite, să mă vezi cum e mai rău
De-o'i fi amestecat eu vinul, asta vechi cu d'ăla nou !

Tablou !

Vict.

DOMNUL PATAN ȘI STUDENȚII

Un ce grav și ne mai pomenit s'a petrecut la Teatrul Național. Studenții voinđ să dea Vineri seara o reprezentație, simpaticul director al teatrelor le-a închis ușa în nas, fiindcă n'au achitat chiria sălei, înainte de începerea spectacolului.

Complicațiile afacerii se pricep ușor : publicul a fost nevoit să se întoarcă acasă de la scară, cu biletele în buzunar, blasfemînd atît direcția cit și Asociația. Pe de altă parte, studenții au făcut tapaj, aruncînd maledicțiuni în dreapta și în stînga și strigînd : «Rușine ! de trei ori rușine !»

Opinia publică și reprezentanta ei, — presa așa zisă serioasă, — au interpretat în fel și chipuri acest «incident.»

Pentru că ni se cere și nouă sus și tare ca să ne dăm pe față opiniunea, ne grăbim a spune de o cam dată următoarele :

D. Patan Sihleanu e Stan Pățitu. D-sa primește zilnic jalbă de la baletiste, coriste, gagiste și artiste că sunt ghinioniste, lucru ce le-a decis să ceară în tot-d'auna banii înainte, cînd au vre-un spectacol de dat, bine înțeles în beneficiul lor.

De aceea culisele răsună jalnic de tînguiri ca acestea :

«Je suis coriste,
Je suis artiste,
Mais quel triste
Métier !»

Ast-fel devenind cazul, d. Patan mișcat de pașaniile coristelor, a hotărît ca :

1) Chiulurile sunt și rămîn abrogate.
2) Ori-cine vrea să profite de vre-un spectacol public, să-și impună luxul de a plăti.

3) Plata se va face înainte de ridicarea cortinei.

Incidentul de Vinerea trecută se datorește, așa dar, aplicării prezentei deciziuni.

Toate bune pînă aci. Proverbialul nostru spirit de dreptate ne impune însă obligațiunea de a atrage atenția direcției teatrului că, ori-cit de motivată ar fi hotărîrea virilă ce a luat, ea trebuia totuși să fie adusă la cunoștința lumii cu cite-va ore mai înainte, cel puțin.

Dacă coloanele «Monitorului Oficial» sunt închise pentru publicarea unor deciziuni de acest soi, nu tot ast-fel este și cu spirituala noastră revistă.

Am fi fost chiar recunoscători dacă ni s'ar fi dat să înregistrăm atît petiția coristelor cit și rezoluția d-lui Patan.

Ne făcîndu-se aceasta, iată că publicul într'adevăr serios, adică cititorii «Zeflemelei», n'au putut lua cunoștința de măsura luată, s'au dus la Teatru și acum stau bosumflați de... chiulul ce li s'a tras.

D. Sihleanu ferindu-se de chiulul studenților, a tras d-sa altul publicului.

De cit, are noroc că stagiunea e pe sfîrșite... Alt-fel, să-l ferească D-zeu de furia poporului...

Bibi.

UN BĂRBAT CU PRINCIPII

Tirziu, p'o noapte instelată, treceam p'o stradă oare-care,
Sugînd funesta nicotină dînt'o țigare cu carton,
Cînd, de odată 'mi ese în cale, un june șie și de bon-ton,
Ce fură multe ceremonii, îmi ține astă cuvîntare :

— Ah, Dumneata fumezi ! ce crimă ! Ș'apoi p'un ton de
tot isteric :
«Dar dumneata nu știi se vede, c'acest tutun afurisit,
«E'o otravă violentă, otravă și... am isprăvit !»
Cu-aceste vorbe, indignatul, dispăre 'n grosul întuneric.

Rușine ce-am simțit atunci, o, cine ar putea s'o spue !
Ce scribă ! Doamne ce revoltă ! Perdusem vai toată puterea !
Atunci îmi veni ideea, s'arunc cit colo tabacherea.
O caut deci prin buzunar și... ia-o d'unde nu e !...

Vict.

LATINA

«Amești de limbe moarte...»
Eminescu.

Din zgomotul infernal de mai înainte se răspindește o liniște impunătoare, numai prin simpla apariție a profesorului de latină. Ușa se trîntește cu putere și iată-l grav pe catedră

Se dau absențele și... inima încetează de a mai bate : profesorul se plîmbă cu degetul prin catalog. O liniște de catacombe se răspindește în clasă.

— Ionescu Vasile, ești la lecție :

În tocmăi ca valurile în urma furtunei, singele-mi mai ciocotește încă. Am scăpat de astă-dată ! Ionescu este elev bun, trebuie să stea cel puțin un sfert de ceas la tablă. Liniștit pentru un moment, spiritul-mi puțin agitat visează cu ochii deschiși.

Profesorul se transformă într'o umbră colosală ce se întinde să mă apuce, imediat însă se preschimă și iarăși începe să ia proporții diferite în ochii mei. Din cînd în cînd, visul e întrerupt de cite un cuvînt al celui de la lecție, ce îmi izbește timpanul ca un vaer funebru de clopot.

Ceasornicul e pe bancă. Minutarele sunt

urmărite cu o minuțiozitate teribilă. De către elevi, nici un alt lucru nu este privit cu o mai mare ură ca ceasornicul, fie-că în timpul vacanței se mișcă cu o iuțeală ce te înspăimîntă, fie-că în orele acestea merge așa de încet.

Mf-arunc ochii prin bănci și văd pe premiantul întîi stînd nepăsător în banca din fața mea. De alt-fel a sta în banca întîia, este mai mult un drept cîștigat «prin sudoarea frunței lui.»

Fisionomia profesorului o urmărește punct cu punct și în timp ce mă oglindesc în ochii lui, visul își ia iarăși sborul. Îmi întrevăd idealul ajuns : ora de latină sfîrșită și eu ducîndu-mă vesel spre...

— Destul, treci la loc Ionescu.

Inima-mi, după o oprire bruscă, 'și ia din ce în ce viteză, la urmă degenează într'o goană vertiginosă de puls.

După ce «domnul» cîntărește nota ce o merită Ionescu, parcurge din nou foaia catalogului.

A ajuns în dreptul meu... a trecut... nu, se întoarce... m'a înhățat și eroul polonez cu «Finis Poloniae» îmi vine în gînd.

— Să iasă Popescu.

— Care ? întreb cu frică, însă cu voce puternică.

— Popescu Ioan.

Salvat și de astă-dată, totuși emoționat la culme. După o frică mare, cad într'o nepăsare și mai mare. Nu mai întrevăd dînt'o ochire notele rele, supărarea părinților și vorbele : «ești băiat mare, ar trebui de aci înainte să-ți înțelegi singur interesul. Nu mai ești mic să te conducem noi.»

Poți să judeci atît lucru. Noi n'o să trăim cit lumea și pe urmă... Cum îți vei așterne, așa vei dormi.»

Devin nesimțitor. «Și dacă m'o asculta ce ? Mare lucru o notă rea ? Mi-o'i îndrepta-o ești altă dată și pace !»

Popescu Ioan e trecut la loc și...

— Popescu Gheorghe.

Înaintează palid, dar ferm.

Literele latinești îmi fug pe dinaintea ochilor. Cu o voce tremurătoare citesc : Po-testne tibi haec lux, Catilina aut hujus coeli spiritus esse jucundus, quum scias horum esse neminem — și idiotul de servitor nu mai ! — qui nesciat te pridie Kalendarum Januarias, Lepido et Tullo consulibus stetit in comitio cum telo ? manum, consulum et principum civitatis interficiendum causa, paravisse ? — ah, măgarul, de ce n'o fi sunînd ? — sceleri ac furori tuo non mentem, aliquam aut timorem...

În sală clopotul începe cu o gălgăie asurzitoare.

Scot un oftat de ușurare din fundul plămînilor și mă uit cu coada ochiului să nu fi auzit profesosul.

— Treci la loc, destul ! să luați pentru lecția viitoare încă două paragrafe.

Și de bucurie sunt în stare să... nu mai știu ce fac...

Foscarina.

EPIGRAMĂ

Amiculă Radu Rosetti

În schimbul unei mici subvenții
El își achită toți clienții:
Dar o să 'ntrebe cititorii:
Și-achită el și creditorii?

Coco.

UN MAGISTRAT DIN HUȘI BERAR

— Prin telegraf fără fir de la corespondentul nostru special —

Hamlet strigă Ofeliei: — La mănăstire, du-te la mănăstire!

Dacă ar trăi în zilele noastre și în țara românească, țicnitul prinț al Danemarcei ar striga ast-fel domnișoarei Ofelia: — La Mănăstireanu, mașer, du-te la Mănăstireanu!

Acolo, Ofelia ar avea un nostim spectacol de văzut.

Mănăstireanu este numele judecătorului de instrucție din Huși care este, în același timp, și proprietarul unice berării din localitate. Se poate un cum mai original? Să porți în mână balanța dreptății și cu aceeași balanță să cîntărești cuarghelul și șfaițerul! E ceva ce nu se vede în toate zilele.

D. Mănăstireanu este scurt și gros — ca un butoiu de bere — poartă barbison — ca un țap — nu ca un țap de bere, — mai poartă în fine guler — ca și halbele pe cari le servește onor. sale clientele.

Înainte de-a fi judecător de instrucție și berar, d. Mănăstireanu a mai fost: învățător în județul Vaslui, director al școlii de meserii din Iași și funcționar la gară.

Despre oamenii cari au trecut prin atâtea meserii, de obiceiul poporul spune: Numai popă n'a fost! Ei bine, d. Mănăstireanu a fost și popă, în Ardeal, căci e „frache ghe ghincolo“, deși numele d-sale îl predestina să ajungă călugăr, nu preot.

D. Mănăstireanu este un maghiarofob așa de înverșunat, în cât e 'n stare să facă moarte de om cînd o auzi cîn-

tindu-se ceardașul. Din această cauză a avut chiar un conflict cu un domn Iorgu Berea. Acesta comandase lăutarilor din berărie, celebrii Costică chitaristul și Chircan flautistul, să cînte ceva rusește. Artiștii s'au executat și au început să-i tragă un cazaciok apelpisit. D. Mănăstireanu, confundînd săltărețul danț muscălesc cu un danț unguresc, s'a făcut foc și pară și a dat naștere unui tărăboiu teribil.

Auzi drăcia dracului: un berar să se certe cu Berea.

Semne particulare: d. Mănăstireanu este singurul cetățean din Huși care poartă joben în mod inamovibil. Ah, dacă ar putea să fie și d-sa ca jobenul: n'ar mai sta cu frica 'n sîn că se va găsi o dată un ministru de justiție căruia să i se pară ciudat că sub roba unui magistrat să se ascundă geanta unui țal de berărie!

SUFLERUL INGENIOS

Intimplarea se petrece într'un teatru de vară, la București. (După ridicarea cortinei, scena rămîne goală două-trei minute, în care timp o pisică miorlînd întră dintr'o culisă și ese prin culisa opusă).

I Spectator (ironic). — Brava! Brava! Autoru!

II Spectator. (idem). — Asta-i primadona trupei!

Mai multe voci. — Pst! Pst! Pst!... Să tacă galeria!...

II Spectator (ironic). — Pină acu piesa-i admirabilă, s'o vedem d'acu 'nainte.

(În tot timpul cît durează scena de sus și cea de mai la vale, în diferite părți ale sălei se aud bătînd în cadentă picioare și bastoane).

I Spectator (seulindu-se în picioare, indignat). — Dar e scandalos!

II Spectator: (acelaș joc). — E ceva de speriat, pe onoarea mea!

Mai multe voci (idem). — Rușine!... Scandal! Nu 'nici un comisar aici dom'le!... Să ne dea banii 'napoi!... Merg la teatru de cin's'p'ce ani și una ca asta n'am mai pomenit!... Las'că le-arăt eu la gazetă!... Șarlatanie!... Rușine!... Scandal!...

(Se aud fluierături și huidueli. Ropotul bastoanelor și al picioarelor și sisiturile merg crescînd-o și se opresc brusc cînd apare.)

Suferul (Ese din cușcă cu un caet manuscris, se învirtește zăpăcit, se uită 'n dreapta, în stînga, apoi spre public, zăpăcit): — Domnilor... doamnelor... onorabil public... domnule anteprenor... vă rog... scuzați... pardon (a parte). Da' unde naiba or fi actorii, domnule?! (Ducîndu-se de la culisă la culisă și strigînd): Hei Couqelin!... Belincioni!... Cuțarido!... Mounet Sully!... Ioneasco!... Sarah Bernhard!... Popeasco!... Darclée!... Vasileasco!... Duse!... Burienscule!... Shakespeare!... Montarene!... (Intorcîndu-se în fața publicului, gîfînd, cu un gest de desperare): S'au pus în grevă. — la sigur!

Păi nu-i spuneam eu lui dom' director, actoru subțire se ține cu cheltuială groasă: domnule! — Criză domnule! zice. — A dra-

cului criză! zic... uite-au șters o toți: care la Gambinus, care la Coperativa, care la bal mscat, unde-a 'nțarcat dracu copii; unu fiind-că nu i-a dat avans pe Februarie anu viitor, altu pentru că nu 'și-a luat leafa pe trei luni din urmă.. Aū dreptate, domnule, săracii! Da și directoru săracu!.. (După o mică pauză:) Păcat dē piesă!... Ti! ce mai piesă!... bravo piesă!... a ha piesă!... Și nu's măcar autorii acilea, domnule!... Of! dac'ar ști!... Cine știe prin ce berărie s'or fi infundat ca să se imbete... de succes? Ce catastrofă! domnule ce catastrofă! dom...

I Spectator (ridicîndu-se din noū în picioare, violent). — Măi domnule, noi n'am venit aici ca s'auzim cum te bocești dumneata!

II Spectator (idem). — Ne-a scos din pepeni, pe onoarea mea!

I Spectator. — Să vă fie rușine!

II Spectator. — Mizerabililor!

(Galeria bastoanelor, picioarelor, sisiturilor și fluierăturilor reîncepe formidabilă; în toată vremea suflerul își frînge mîinile, și astupă urechile, face gesturi desperate, rugătoare, ca și cum ar vrea să ceară tăcere).

Suferul (începînd să strige tare «domnilor... doamnelor... onorabil public»... După citeva clipe scandalul încetează). — Domnilor... doamnelor... onorabil public... vă rog... scuzați... pardon... am o idee!

Mai multe voci (în zeflemea). Ei ași!... Ce ești copil!... Parol dragă?... S'auzim ideea!... Ai cuvîntu!... Nu mă 'nnebuni!...

Suferul. — Hai, să jucăm piesa noi și între noi! (Rîsete în sală) Dați-mi voie... Paganini nu cînta numai p'o coardă? Nu s'a văzut ministrii cari-au guvernat fără partid? N'ați pomenit adică poezi fără talent? Primadone fără voce?..

O voce. — Jumări fără ouă!

Suferul. — Dați-mi voie... Ei bine, o să vedeți astă seară o piesă fără ouă clocite... pardon fără actori, adică cu actori de rechiziție! (O scurtă pauză. După ce s'a uitat puțin prin sală). Domnule!

III Spectator (mirat). — Eū?!

Suferul. — Da, dumneata. Știi să cînti?

III Spectator (scandalizat). — N'am cîntat în viața mea, domnule!

Suferul. — Nu se poate! Ai o voce de bariton fermecătoare!

III Spectator (supărat). — Domnule, îți repet: n'am cîntat nici-o-da tă! Și dacā vreî să știi, în armată n'am avansat nici pin'la căprar fiind-că n'am fost în stare să 'nvăț pă din afară nici semnalele de la tobă!... Vezi c'aî greșit adresa... Să mă slăbești cu comicăile dumitale.

Suferul: Pardon, de ce vă supărați, vă semuiam cu unu care a cîntat în cor la Domnița Bălașa...

III Spectator. — Ce cor domnule? Ce Domnița Bălașa? (indignat) Eū sint funcționar la căile ferate domnule!

III Spectator (domolîndu-se). — Adică am fost (ostînd) pen'că acuma m'au redus din buget pentru economie!

Suferul (cu interes). — Ce spuî frate? Pe dumneata? Imposibil!

III Spectator (făcînd explozie). — Pe mine, domnule, pe mine care țineam conștințabilitatea hirtuilor sugătoare în toate biu-

rourile C. F. R!... (cu amărăciune). — Și cînd te gîndești că sunt ingineri la mișcare, vînetici veniți de la Paris cu diplome streine, da, streine!, carî nu sunt apabili nici să întoarcă un macaz! (Întăcărîndu-se). — Merge națiunea spre prăpastie cu așa regim, domnule, și cu o oră mai innain...

Suferul. — Și ce faci dumneata acum?

III Spectator (energic). — Opoziție! Fac opoziție, domnule! Căci cu așa regim...

Suferul. — Vream să zic cu ce te ocupi?

III Spectator (rușinos). — Păi... stau în casele de zestre ale lu nenea Iancu epítropu, mîninc cu cartela pe datorie la Mitică Georgescu, iar pentru bani de tutun și pentru... strictu necesar îl ciupesc tot pe Nenea Iancu, că destul ciupește dînsu epitropia!

Suferul. — Și n'ai vrea dumneata să cișligi un pol în seara asta?

III Spectator (sceptic). — Paro!

Suferul. — La sigur!

III Spectator. (apropiindu-se de scenă. — Cum?

Suferul. — Să joci în piesă.

III Spectator. — O să pot?

Suferul. — Ce'ți pasă! Te 'nvăț eu!

III Spectator. — Da' trebuie să 'mî raz barbișonu și mustățile?

Suferul. — N'ai nici-o grijă! Îți vom respecta barbișonu.

III Spectator. — Și mustățile?

Suferul. — Și. Poftim acum sus pe scenă.

III Spectator (își face cruce, se uită de jur împrejur, apoi repede se sue pe scara propitiță de scenă).

Mai multe voci: Joc și eu domnule! Și eu! Și eu! Angajează-mă și pe mine!

Suferul (a parte) Polu sireacu! Magnet, nu alt-ceva! A dracului criză!... (tare) Bravo! Veniți distinse talente dramatice, veniți! (zece-cinsprezece inși se urcă pe scenă și se așează pe scaune).

Suferul (îi examinează pe fie-care cu atenție, mormăind, «bravo!» «bun!» «așa!» «excelent!»; apoi gînditor:) Acu-i acu! Ce te faci de dame!... (Căutînd cu ochii 'n sală) Madam!... Madam!... (I-a spectatoare se agită nervos în stal, se ridică de două-trei ori pe jumătate, tușeste, apoi:)

I Spectatoare. — La mine'ți sgiești așa ochii, musiu?

Suferul. — Săru'mina la dumneavoastră...

I Spectatoare. — Ceee? Să mă fac eu actoriță?... Auzi janghinosu!... A! Asta-i ceva compromentant!... Iorgule! Iorgule! Da'unde cior'le o fi Dumnealui soro? M'a lăsat singură acilea de risu comedianților ș'a plecat! Fac pari că iar s'a 'nfundat la bufet... Iorgule! (Eșînd repede din stal și, fîțîndu-se, făcîndu-și vînt cu evantalul, o porneste spre bufet, gesticulînd și vociferînd). — Să mă ia afer pe mine, damă «comilfo»! Aaah, Iorgule, o să'ți iasă halbele pã nas!..

Mai multe dame (sculîndu-se de pe scaune și ridicînd mîinile 'n sus). — Jucăm noi domnule!... Ia-ne pe noi!...

Suferul (radios). — Tot polu sireacu! Cumperî haremii sultanului! Sus vă rog, sus! ajutîndu-le să se urce și luînd din cînd în cînd pe cite una de bărbie saŭ făcîndu'i bezele). — Așa! așa! haide săriți picleazu!...

Toate se așează pe scaune după ce-aŭ salutat pe bărbatîi instalați deja).

Suferul (căt're public rizînd și vorbind întretăiat de hohotele-î de ris). — Vedeți?... jucăm piesa!.. ideea mea!... o să mă pupe autorii!... Sunt un om genial, pe onoarea mea! (Începe să fredoneze și să danseze un vals, în culmea bucuriei, smulgînd de pe scaun una din dame).

Ciți-va bărbați de pe scenă. — Da'noi ce facem domnule? Îți bați joc de noi? Ce facem?

Suferul (oprindu-se din vals). — Dumneavoastră? Ce faceți? A, pardon!... Dumneavoastră jucați!

Ciți-va bărbați. — Vals?

Suferul. — Ba nu, domnilor, piesa!

Ciți-va: N'o știm domnule!... Habar n'avem!... Cum să jucăm, domnule!... Imposibil!...

Suferul. — Hei! N'o să vă suflu eu? o să meargă strună!... Cite nu să fac cu sufler în ziua de azi! Ce crezi dumneata că avocatul Cutărică ar putea să fie ministru de domenii publice și să-i turuie gura la Cameră ca o flășnetă în chestia docurilor de la Galați s'ă a puzzolani lui Hallier dacă n'ar avea sufler pe vr'un arhivar mai vechiu din minister?... Da' atîți bărbați, tălălăi de dă 'n gropi, cum crezi dumneata că ajung de se pricopsesc? Aŭ sufler domnule! Le suflă nevestele la ureche cum s'o sucească și cu cin' să voteze ca să iasă la vâpsea!... Dar cutare șef de partid, dacă n'ar avea sufler, credeți d-voastră că ar fi în stare să ție acele discursuri grave și solemne ca niște proclamații ale lui Napoleon Bonaparte căt're armată? Dar studenții, la examene, ce s'ar face fără sufler? Dar... etc. etc.

(Cortina se lasă în mijlocul aplauzelor și ovațiunilor frenetice ale publicului în delir).

Șandernagor.

UN PRIMAR „TÎNĂR GENEROS“

Scena se petrece în sala cununilor la o primărie oare-care.

Odăiașul (anunțînd) — Domnul primar!

Primarul (incins cu eșarpa, căt're ginere și mireasă). — Dumneavoastră voiți să vă căsătoriți? Da, așa e... Se vede după hainele caraghioase cu care sunteți îmbrăcați. Ședeți!

Odăiașul. — Ședeți pe scaunele acestea, vă rog.

Primarul. — Ești minor tinere?

Ginerele. — Ce voești să spuî prin vorba aceasta?

Primarul. — Înțeleg lucrător din mine. Nu cum-va crezi d-ta, că eu sunt așa de prost ca să fac calambururi, cînd frații mei, muncitorii, sunt nenorociți? Va să zică nu ești lucrător?

Ginerele. — Nu.

Primarul. — Și sigur că nici domnișoara nu este?

Mireasa (roșîndu-se). — Nici eu, dom' primar.

Primarul. — Bine, bine... înțeleg... Sînteți doi exploatatori burghezi... Bun de tot... Copii voștri aŭ să vază pe dracu

mai tirziŭ, cînd va izbucni revoluția socială. Pină va veni ziua aceea eu am să vă cunun.

Odăiașul. — Poftiți codul.

Primarul. — Nu am nevoie de cod, îl știu pe de rost. (recitînd): Soții nu'și datorează mutual nici fericire, nici ajutor. Nevasta nu trebuie să urmeze pe bărbatul ei de cît numai dacă are poftă. Iar căsătoria în sine este o plagă socială de care avem să scăpăm într'o zi. Trăiască uniunea liberă!

Soacra (căt're bărbatul saŭ. — la ascultă!... Cum văd eu, azi nu mai e ca pe vremea cînd ne-am cununat noi.

Socrul. — S'a schimbat, soro, treaba, de cînd socialistii aŭ ajuns și primari în țara romînească!

Primarul. — Așa dar, cetățene X... ai prostia să consimți să'ți iei de stăpîn pe domnișoara pe care o ții de mînă?

Ginerele. — Da.

Primarul. — Și d-ta, stimabilo, ast-fel de giscă ești, încît să'ți iei de bărbat pe asta?

Mireasa. — Păi!...

Primarul. — Mă desgustați amîndoi. Inșă vă declar cununați. Și acum duceți-vă toți la naiba! Eu am treabă să mă duc la o întrunire publică unde trebuie să vorbesc împotriva burgheziei capitaliste. (Căt're odăiaș). Băete, ia'mi eșarpa asta, care este simbolul ticăloșiei.

AlII.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Turnu-Măgurele

PRIMARUL COSTOVICI

Semeț pe stradă și poartă pasul,
Ca un curcan infumurat,
De-abia răspunde la saluturi,
Părinđ adnc preocupat.

Uimit de această gravă poză,
Te 'ntrebî mereu, pe gînduri dus:
Cine'î, mă rog, domnul acesta,
Care se uită așa de dus?

E vre-un ambasador, vre un duce,
Vre-un prinț saŭ vre-un nabab vestit.
Căci prea se umflă mult în pene
Și prea e grav și mulțumit!

Dar nu, e chiar primarul nostru,
Un avocat cam monoton,
Un mare amator de țuică
Și-un om politic de carton.

Vindicativ și mic la suflet,
Meschin și rău ca un mocan,
Fierbe 'n politica locală
Cu Pantalon într'un cazan...

Așa de iscusit și harnic
Primar ca dînsul nu găsești
Nici la Crîngeni, nici la Șegarcea
Și nici măcar la Ciolănești!

Cartuș.

Numărul pe luna trecută din

REVISTA TEATRELOR

Director: Ioan I. Livescu

Coprinde un sumar bogat și frumoase ilustrațiuni.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse :

VINURÎ ALBE ȘI NEGRE

DIN VILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grinele de MoldovaDELICIOASA ȘI AROMATICA
MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRINZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzetur din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produsele farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A. ALTĂ

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA

FURNISORUL
Curței PrinciareSTRADA BATIȘTE
BUCUREȘCIINSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU
OXIGENLABORATOR SPECIAL
PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Socec, Alcalay și la autor.

CONTRA

Constipației,

Hemoroizilor,

Indigestiei,

Greței,

Durerilor de cap,

Amețelilor

CEREȚI

ELIXIR

DE

CASCARA SCEÖPUL

Aprobat de consiliul sanitar superior

FLACONUL LEI 2.50

DE VÂNZARE LA TÖTE FARMACIILE

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT
AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

La administrația ziarului

„ZEFLÉMEAU”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeau».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA 'ȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIAȚA TEATRULUI

Și cu drept cuvînt, căci : excelentele mîncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.